

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

MI EZ, HA NEM A GONDVISELÉS?

Játékos, kedves, fiatal, sikeres, szép. Csukott szemmel vagy hunyorogva élvezi az ablakon beáramló nyári napsütést. Vékony alakjára és arcára a műterem régi gyárablakai finom rácsot rajzolnak. Ez a kép már a fotózás közben eszembe juttatja, hogy kérdezni fogom a szabadságról. Aztán a beszélgetés helyszínén, az apró szólistaöltözőben – amely egyáltalán nem olyan, mint a filmek sztáröltözői vagy a világot jelentő deszkák tágassága, de valahogy mégis derűs és napsütéses a mosolyától és a lelkesedésétől – ismét eszembe jut: Mit jelent *Gubik Petrá*nak a szabadság?

◆ – **Gyerekkorodtól atletizáltál, ahol a sikert, a teljesí-
ményt időben, centiben, kilóban mérik. Ehhez képest
az előadó-művészet meglehetősen szubjektíven érté-
kelhető. Nehéz volt az egyik koordinátarendszerből
átlépni a másikba?**

– Igen, egy félreérthetetlen időeredményen nem lehet vitatkozni, míg egy színpadi alakításnál nem ez a helyzet. Fontos szempont, hogy hogyan tudod megvalósítani azt, amit a rendező kér tőled, hogy hogyan formálnád meg a karaktert, például milyen Júlia lennél, és ezt mennyire tudod megvalósítani. És akkor még nem beszéltünk arról, hogy a nézőben mindez mit vált ki.

– **Akkor mi a te mércéd?**

– Hogy minél közelebb kerüljek ahhoz, amit a rendező kér, úgy, hogy én is egyet tudjak vele érteni. Volt, amikor az utolsó pillanatig a rendezőben bíztam, ha jó a rendező, és megismerteti veled a játékszabályokat, akkor ez tud működni, és bele tudod csempészni az egyéniségedet is. Mindig kíváncsian várom, hogy az adott rendező milyen koncepcióval lép meg, mit alkothatunk együtt. Szeretem a kihívásokat, az új dolgokat.

– **Visszakérdezhetek, milyen Júlia lennél?**

– Júliát soha nem játszottam, de nagyon tiszta lenne, játékos, naiv, őszinte, gyermeki.

– **Ha az ember ilyen fiatalon megtalálja a hivatását, a fel-
nőttté válása is másképp zajlik. Egy fiatal színész a sze-
repei által nő fel?**

– Én is egyre többet gondolkodom azon, hogy tulajdonképpen a színház nevelt fel mint művészt, nőt és embert. És nemcsak a szerepek, hanem a kollégák is. Húsz-huszzonegy éves voltam, amikor játszottam a Békéscsabai Jókai Színház *Monte Cristo grófja* produkciójában – amit most a Budapesti Operettszínházban is bemutattunk – *Mercédès* szerepét. A darab elején egy naiva, egy fiatal lány áll előttünk, a végén pedig egy drámai hősnő, aki elveszíti a szerelmét, a férjét s talán a gyermekét is. Jelenetről jelenetre öregítettek, a végén egy érett traumatizált nőt igyekeztem megjeleníteni a színpadon, az életben távol álltam ettől, de a szerepben nem Gubik Petra vagyok. Sokan elcsodálóztak, hogy mennyire jól beleöregedtem a szerepbe a fiatalokom ellenére. Vagy mondhatnám a Fridát, amit az Átrium Filmszínházban játszottuk *Duda Éva* rendezésében, olyan partnerekkel, mint *Molnár Áron*, *Kálid Artúr*, *Papadimitriou Athina*. *Gryllus Dorkával* felváltva játszottuk *Frida Kahlót*. Emlékszem, arra gondoltam, hogy

hú, hát Dorka sokkal nagyobb élettapasztalattal rendelkezik, de én hogy fogok hozzákezdeni? Hiszen Fridának olyan élete volt, hogy napok alatt is csak a felét mesélhetnénk el, és egy igazi polihisztorról beszélünk, aki próbált létezni, kereste a boldogságot ebben a világban. Abszolút megelőzte a korát mindenféle szempontból. Sokat tudok a szerepeken agyalni, és nagyon aprólékos vagyok. Azt érzem, hogy a java még csak ezután jön, szeretnék igazán fajsúlyos szerepeket játszani, amelyek megfacsarják a szívedet, elgondolkodtatnak.

– **És ilyenkor könnyen vissza tudsz fiatalodni a saját
életedhez?**

– A pályán mindig azt a lehetőséget kell megragadni, és abban kell bizonyítani, amit kapsz, de szoktam anyukámnak mondani, hogy néha hatvanévesnek érzem magam. Keresni kell a saját életedben is az impulzusokat. Egy bizonyos idő eltelte után majd válogathatsz talán a szerepekben is. Előfordul, hogy több darabot próbálok egyszerre, ez élvezetes is tud lenni, de rájöttem, hogy ez nem egészséges, nem lehet, hogy energetikailag lenullázd magad, hogy te mindig csak adj. Ezt valahogy vissza kell tölteni, a családdal, a barátokkal, a szabadban töltött idővel. Egy jó beszélgetéssel valakivel, aki inspirál, például Szirtes tanár úrral imádok beszélgetni. Egyre kevesebb hozzá hasonló olvasott, nagy tudású emberrel találkoztunk mi, fiatalok. Beszélgettem vele a Sztárban sztárról is, a showbiznisz világról. Vagy ott van Müller Péter Sziámi. Az igazság az, hogy ekkora élettapasztalattal rendelkező művésztől megtiszteltetés tanácsot kapni, amit érdemes megbecsülni, elfogadni.

– **A Sztárban sztárt meg is nyerted. Mikor derült ki,
hogy úgy tudsz énekelni, ahogyan Rúzsa Magdi?**

– Tizenkilenc éves voltam, amikor a Békéscsabai Jókai Színházhoz kerültem, és azon a nyáron a kőszínház legfiatalabb tagjává váltam. Egy zenés darabbal kezdtem, *Elton John* és *Tim Rice* *Aidájával* – hát, ahhoz is fel kellett nőni. A barátaim – köztük azok, akikkel előző nyáron együtt játszottunk a kisvárdai várszínház színpadán – eljöttek megnézni a premieremet Békéscsabán. El sem tudták képzelni, hogy mit csinálok én az Aidában. Nagyon néztek, hogy a címszereplő vagyok, és mindenki ugyanazt kérdezte: „Mikor tanultál meg így énekelni?” Fél évet töltöttem a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karán, majd egyéni tanrendet kértem, és az egyetem mellett elkezdtem Békéscsabán játszani. Az iskolapadból kerültem a színházba, és ott állt mellettem *Szomor György*

Sminkes: Somogyvári Dóri, fodrász: Vörös Zsuzsi, stylist: Domán Melinda
Ruhák: ARTISTA – [artistafashion.com](https://www.artistafashion.com); Facebook és Instagram – [artistafashion.official](https://www.instagram.com/artistafashion.official); bemutatóterem: 1088 Budapest, Puskin u. 19.

és a Jókai Színház más nívós művészei, akik negyven éve a pályán voltak. A színház megbabonázott, és nem volt visszaút.

– Aztán végzett néprajz szakosként újra beültél az iskolapadba, hogy hivatalosan is tanulj a színészséget. Miért?

– Megfelelés is volt, és bizonyítás magamnak, hogy szeretnék oda járni, mert ez anno nem adatott meg nekem. Egy túlmisztifikált elérhetetlen történetté kezdett válni a számomra. Ezt nem akartam. Meg kellett nézennem, mi van ott.

– És mi volt?

– Arra jutottam, hogy nem lettem kevesebb azért, mert nem oda jártam. Ugyanakkor nagyon sok helyen játszottam: a Szegedi Nemzeti Színházban, a Játékszínben, az Átriumban, a Belvárosi és a Pincészínházban, a Móricz Zsigmond Színházban, a Madáchban, az Operett- és a József Attila Színházban, Győrben és Békéscsabán. Sok emberrel, művésszel találkoztam, sokféle szemléletmóddal. Ezek mind csiszolgattak, hozzám adtak, ezért vagyok az, aki vagyok.

– Mit jelent számodra az, hogy ismerik a nevedet?

– Jó, ha el tudod érni ebben a szakmában, hogy legyen neved. Nem hírneved, csak neved. Akkor már tudsz gazdálkodni azzal, hogy hol és milyen platformon nyilvánulsz meg. Mert az már egy másik ága a szakmának, hogy a tudásodat valahol sikerre is kell vinni. Ehhez sok lábön kell állni, meg kell néha mutatni magadat más területeken is, mert el kell jutni a nagyjéreműhöz, és nem csak ahhoz, aki amúgy is bejön a színházba. Persze, ez nem cél mindenkinél. Haladok a kis pályámon lépcsőfokról lépcsőfokra, ez is az egyik lépcső, hogy itt ülök veled, és épp egy címlapinterjút készítünk. Ma már nagyon magas az ingerküszöb, TikTok-ot meg Instát pörget mindenki, hatszáz csatorna van a televízióban, meg ott a Netflix. Ezért vállaltam például a showműsort is a kereskedelmi csatornán, és utána volt, aki azt írta: „Életemben nem jártam színházba, nem szeretem, de miattad el fogok menni.” Ezt elérni, már valami.

– Azt olvastam, hogy a szüleidet nem hívtad el a műsor felvételeire.

– Apa a legnagyobb drukkerem. De a szüleim nemcsak a drukkereim, hanem a kritikusaim is. Átgondoltam, és úgy döntöttem, elég, ha azt látják, amit a tévé közvetít. Nem szerettem volna kitenni őket annak, ami ott uralkodott.

– A sportversenyeiden ott voltak?

– Teljesen más a kettő. Ez a showbiznisz. Én megerősödtem az évek során. Amikor először kóstoltam bele az X-Faktorban, még ott ültek a nézőtéren nem tudom hány órán keresztül, akkor még kicsi voltam, éretlen, nem tudtam, hogy működnek a dolgok, el lehetett bizonytalánítani, most már nem lehet. Tíz év nem múlik el tanulás nélkül.

– Egy olyan szakmában, amelyben a határidők, a magas elvárások, a nyilvános szereplések szabályai keretezik az életedet, mit jelent a szabadság?

– A sikernek ára van. Ezt fiatalon nem nagyon értettem, még talán akkor sem, amikor a Budapesti Operettszínházban, a *Fame – A hírnév ára* című darabban Carmen voltam, aki végül drogtúladagolásban meghal, és nem végzi el a sztárképző iskolát. Ma már tudom, mennyi áldozatot hoztam a saját életemben azért, ahol tartok és ami most vagyok, mennyi kompromisszumot kellett ehhez kötni, mennyi lemondás volt benne. Nehéz volt felfogni, hogy más időbeosztásban működünk, mint egy átlagember. A barátaim elmennek nyolcra vagy kilencre dolgozni, és ötkor vagy hatkor hazamennek. Én meg volt, hogy éjszakára mentem forgatni, reggel nyolckor jöttem haza, és aztán tíz órára mentem a színházba, tizenegyedtől meg előadásom volt. Vagy reggel nyolckor be megyek, tíztől van egy fotós próba, utána a másik színházban próbálok hatig, és este héttől játszunk, majd tizenegykor esek haza. És akkor nem az következik, hogy lezuhanyozom, vacsorázok és éjfélre ágyban vagyok, hiszen az adrenalin szintem az egekben van. Az agyamnak el kell jutni a lecsendesedésig, ilyenkor tudok olvasni, gondolkodni, felkészülni a következő napra, belenézni a szövegekbe. Ha kimagasló szeretnél lenni ezen a pályán, akkor ezt bírni kell. El kell tudni számolni azzal, hogy milyen, amikor nem vagy otthon az anyukád születésnapján, a nagymamád nyolcvankilencedik születésnapján, nem vagy ott egy családi nyaraláson, vagy korábban el kell jönnöd, hogy körülötted sorra házasodnak és gyereket szülnek, és neked még csak nem is abba az irányba tart az életed. Hogy milyen jó volna kimenni, mert süt a nap, és élni a fiataltságot, elmenni egy fesztiválra... De mielőtt még nagyon elszomorodnánk, látni kell a másik oldalt is. Hiszen lehet, hogy nem ugráltam annyit a Szigeten, de huszonhárom évesen ott álltam a szegedi Dóm téren, és Margaret Mitchell *Elfújta a szél* című regények főhőseit alakítottam, Scarlett O'Harát, akit az ősbemutatón először én formáltam meg Magyarországon. Vannak nagy

művészek a szakmában, akik életükben nem léptek arra a színpadra, és nem mondhattak el rajta két mondatot sem. Én pedig huszonhárom évesen ott álltam, felnéztem, és körülbelül az elől ülő két-háromszáz embert érzektem a nézőtéren, utánuk már csak „hangyákat” láttam. Ezek nagy dolgok. Akárhányszor visszatértem a szegedi Dóm térre, majdnem mindig a Sziget Fesztivállal egy időben volt, augusztusban. Persze, kell a szórakozás is, az töltsz vissza, meg hát fiatal vagyok, és nem jó, ha ezeket nem éli meg az ember. És már most tudom, hogy a nagymamám novemberi, kilencvenedik születésnapjára semmit nem fogok vállalni. Ugyanakkor sokat jelent, hogy a szüleim és a család soha nem ítélte el, ha nem tudtam részt venni az eseményeken.

– A nap melyik órájában, a hét melyik napján vagy Gubik Petra? Nem Zsófia, nem Vivien, nem Mercédès.

– Most is az vagyok, ahogy beszélgetünk. A veletek eltöltött fotózáson is, amit imádtam. Amikor harmincéves lettem, megírtam az Ez van, ez! című dal szövegét, amelyből később egy egész lemez kerekedett, Müller Péter Sziámival és Szirtes Edina Mókussal közösen alkottuk. Azt hiszem, ez a legigazibb önkifejezési forma a számomra.

– Akkor ez a szabadság?

– Igen, mert nem kell megfelelnem semmilyen konvencionak, rendezői koncepciónak, elvárásnak, hanem úgy csináltuk meg, ahogyan azt a Jóisten megadta, és ahogyan én akartam. Maximum Móki vagy Sziámi tanácsot adott, de az nem szerep volt. Azt hiszem, azért is kezdtem el a dalokat, mert azt éreztem, hogy a színházban beolvadok, egy nagy gépezet része vagyok. Feltettem a kérdést, ki vagyok én a szerepeken túl? Hetvenéves koromra maximum pár fanatikus színházzrajongó emlékszik majd rám?

– Azért, ha nem hinnél abban, hogy a színház komolyan megváltoztatja az életünket, nem játszánál színházban.

– Így van, és imádom a színház itt és most pillanatát, hogy soha nem tudok megcsinálni kétszer ugyanúgy még egy jelenetet sem, ez a csodálatos benne. Teljesen máshogy játszom most például Mercédès szerepét, mint tizenkét évvel ezelőtt. Érdekes, hogy az idő mivé formálja az embert. Sokszor nem értjük, hogy mit és miért kapunk, de az utóbbi időben valahogy pont azt érzem, hogy minden akkor jön, amikor kell, és nem véletlenül.

– A véletlenről jut eszembe, kit szólítasz meg a Vagy-e nem vagy-e? című dalodban?

– A Jóistent, a Teremtőt. Görögkatolikus családból jövök, nem bigottan vallásos családból, de hiszünk, ki így, ki úgy. Istenről akartam írni, az én és a Teremtő kapcsolatáról. Van-e, és milyen formában van jelen az életemben? Tényleg borrá változtatta a vizet? Tényleg mondta, kelj fel és járj, és megtörtént a csoda? Talán nem kell eldönteni, hogy igaz-e vagy nem. Egyszerűen tudom, hogy nem vagyok egyedül az utamon, valaki vigyáz rám, átsegít a mélyponton. Mi ez, ha nem a Gondviselés? Én így működöm, szerintem a hit nélküli ember élete nihil, és aki nem lát fényt, annak nem is igazán boldog az élete.

– Mikor és hol írsz te dalt?

– Zuhany alatt például vagy vezetés közben, és akkor gyorsan felmondok a telefonra két versszakot. Az Ez van szövegét egy balatoni nyaralásból hazajöve írtam, tíz perc alatt a teraszon, aztán Sziámi beírt a végére három sort. Amikor nagyon konkrét az érzés, le kell írni, mert elfelejtődik. Nagyon kevés időt töltök egyedül, de a vezetés és a futás az enyém. Amikor változás történik az életemben, vagy azt érzem, hogy összecsaptak a viharfelhők a fejem fölött, előfordul, hogy elmegyek Dobogókőre vagy Szentendrére, vagy a Duna-partra. Ilyenkor csak vagyok, és figyelem a világot. De utaztam már egyedül a Balcsira is. Olyan hektikus az életem, ebben olykor elfáradok, és azon töprengek, Istenem, a hetedik napot azért teremtetted, hogy pihenjünk, én meg tizenegyszer hazaesem a dupla előadás után, és kezdem a következő hetet. A szabadúszólásban könnyen előfordul, hogy nem adsz magadnak szabadságot, mert még épp befér egy szinkron vagy egy rendezvény. De ezt is tanulom.

– Ha valakit huszonnégy órából húszban a hivatása foglalkoztat, az hogy tudja megosztani az életét egy társal? Amit odaadsz, az a közös idő is, amit viszont kapsz cserébe, azt talán csak te kapod vissza.

– Szeretném hinni, hogy lehet olyan társat találni, akivel ezt is meg lehet élni, aki igazán örül a sikeremnek, tudja látni és értékelni a munkát, amit végzek, és nemcsak a csillogást látja, hanem engem, úgy ahogy vagyok, aki hűséggel és odaadással szeret. Onnantól kezdve, hogy felhúzómmal reggel a kis papucsomat, aztán elindulok, odáig, hogy este magamra húzom a takarót, vagy csak álmosan fekszem az ágyban.

Ha majd családot szeretnék, abban a családban én leszek az anya, nyilván valamit le kell adnom. De akkor ez nem is lesz kérdés. Az lesz a legnagyobb főszerep. Ha beteljesíted a sorsodat, és mered csinálni, amit szeretsz, teszel érte, akkor nem érzed ezt akkora áldozatnak. ♦

Szent
István
Nap

Éld át újra az ízeket!

Ünnepeljünk együtt Budapesten!

AUGUSZTUS 18-20. SZENTISTVANNAP.HU

Készült a Nemzeti Rendezvényszervező Ügynökség Nonprofit Zrt. megbízásából

NRÜ